

Arrest

nr. 217 312 van 22 februari 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VANGOIDSENHOVEN
Interleuvenlaan 62
3001 HEVERLEE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2016 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 mei 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest met nummer 242.437 van de Raad van State van 26 september 2018.

Gelet op de beschikking van 26 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat E. VANGOIDSENHOVEN verschijnt voor verzoekers en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 maart 2016 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 24 mei 2016 wordt voormelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Op dezelfde dag wordt de beslissing genomen houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 31 maart 2017 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest met nummer 185 025 voormelde onontvankelijkheidsbeslissing. Bij arrest met nummer 185 026 vernietigt de Raad op dezelfde dag voormeld bevel.

Daaropvolgend vernietigt de Raad van State bij arrest met nummer 242.437 op 26 september 2018 het arrest van 31 maart 2017 van de Raad betreffende de onontvankelijkheidsbeslissing van 24 mei 2016. Deze beslissing waarbij de aanvraag van 21 maart 2016 onontvankelijk wordt verklaard, is de bestreden beslissing. Deze beslissing werd op 26 september 2016 ter kennis gebracht en de motivering luidt als volgt.

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 21.03.2016 werd ingediend en op 26.04.2016 geactualiseerd door :

*S., S. (R.R.: ...)
geboren te Arteni op (...)1976*

*+ echtgenote: S., M. (R.R.: ...)
geboren te Vazashen op (...)1982*

wettelijke vertegenwoordigers van 3 minderjarige kinderen:

- S., K., geboren op (...) 2001*
- S., A., geboren op (...) 2002*
- S., K., geboren op (...) 2009*

*nationaliteit: Armenië
adres: (...) Tienen*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Betrokkenen vroegen op 16.11.2009 in België asiel aan. Deze asielpcedure werd op 31.03.2011 afgesloten met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied uiterlijk op 30.06.2012 te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de asielpcedure – namelijk iets meer dan 1 jaar en 4 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen verklaren dat zij niet terug kunnen keren naar hun land van herkomst ingevolge de problemen die destijds aanleiding gaven tot hun vertrek. Echter, betrokkenen leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te

leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen niet terug kunnen keren naar hun land van herkomst ingevolge de problemen die destijds aanleiding gaven tot hun vertrek volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene verwijzen naar de medische toestand van hun jongste kind, K., en leggen ter staving een aantal medische getuigschriften voor. Deze medische getuigschriften werden opgesteld op respectievelijk 27.05.2013, 29.05.2013, 22.09.2015, 14.01.2016 en 16.02.2016. Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen omwille van de medische situatie van hun jongste kind een aanvraag art. 9ter indienden op 04.04.2012. Deze aanvraag art. 9ter werd ontvankelijk doch ongegrond verklaard op 13.10.2015, hen betekend op 25.11.2015. Betrokkenen dienden tegen deze beslissing geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waardoor deze beslissing definitief werd. De voorgelegde medische getuigschriften van 27.05.2013, 29.05.2013 en 22.09.2015 werden reeds voorgelegd bij deze aanvraag art. 9ter en werden niet weerhouden door de bevoegde dienst. De drie hogergenoemde medische getuigschriften wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan deze dan die van de bevoegde dienst. Wat de medische getuigschriften van 14.01.2016 en 16.02.2016 betreft, dient er opgemerkt te worden dat er uit deze getuigschriften niet af te leiden is dat het voor betrokkenen, omwille van de medische toestand van hun jongste kind, onmogelijk is om te reizen en aldus (tijdelijk) terug te keren om via de normale procedure een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Wat betreft de bewering dat een terugkeer naar het land van herkomst een ernstige risico op een schending van art. 3 EVRM zou teweegbrengen, in het kader van de medische situatie van hun jongste kind, dient er opgemerkt te worden dat ook dit element werd onderzocht in het kader van de aanvraag art. 9ter en dat er geconcludeerd werd dat een schending van art. 3 EVRM niet kon worden vastgesteld. Tot slot dient er volledigheidshalve nog te worden opgemerkt dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012).

Verder verwijzen betrokkenen naar de algemene medische situatie in Armenië, stellen ze dat deze ernstig te wensen over laat en dat de toegang tot medicatie ontoereikend en de dienstverlening er van ondermaats niveau is. Echter, het betreft hier een verwijzing naar een algemene toestand die niet wordt toegepast op de eigen situatie. Bovendien werd de algemene medische situatie in Armenië reeds onderzocht in het kader van de aanvraag art. 9ter en werd deze niet weerhouden. Bijgevolg vormt dit element geen buitengewone omstandigheid.

Voor wat betreft de bewering dat betrokkenen in hun land van herkomst in een sociaal en financieel bijzondere zwakke en kwetsbare situatie verkeren, dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen geen bewijzen voorleggen dat zich inderdaad in een sociaal en financieel bijzondere zwakke en kwetsbare situatie bevinden. Nogmaals dient er op gewezen te worden dat het niet onredelijk is om van betrokkenen te eisen dat zij, om hun bewering te staven, op zijn minst een begin van bewijs leveren. Bovendien komt bijna elke migrant – zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerpremie en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op Fedasil – het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers - en de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen in hun land van herkomst in een sociaal en financieel bijzondere zwakke en kwetsbare situatie verkeren niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben

betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Sinds 31.03.2011 vindt de verplichte scholing trouwens plaats in illegaal verblijf.

Ook beweren betrokkenen dat de kinderen de taal van hun land van herkomst niet langer afdoende beheersen, dat ze hierdoor hun studies niet kunnen verderzetten in hun land van herkomst bij gebrek aan kennis van de onderwijstaal en dat hun jongste zoon, K., niet de minste band heeft met het land van herkomst van zijn familie. Hieromtrent dient er vooreerst opgemerkt te worden dat het zeer onwaarschijnlijk is betrokkenen hun kinderen in privé- en/of huiselijke sfeer niet zouden opvoeden in het Armeens aangezien dit toch hun moedertaal is, de taal die betrokkenen het best beheersen. Ook maken betrokkenen het niet aannemelijk dat hun kinderen geen enkele band met Armenië hebben, noch dat zij een zodanige taal- en culturele achterstand hebben dat zij in Armenië niet zouden kunnen aansluiten op school. Hoewel hun jongste zoon, K., niet in Armenië is geboren, heeft hij wel via zijn ouders een band met Armenië. Betrokkenen hebben immers de Armeense nationaliteit en zijn in Armenië geboren. Er mag dan ook worden van uitgegaan dat betrokkenen hun jongste zoon, en bij uitbreiding de andere kinderen, tot op zekere hoogte de Armeense taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat betrokkenen nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en zij dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was.

Wat het aangehaalde art. 3 van het Verdrag van de Rechten van het Kind betreft dient te worden opgemerkt dat het Hof van Cassatie gesteld heeft dat art. 3 geen directe werking heeft. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in zijn arrest van 30.07.2013, nr. 107.646 het volgende: "Wat de aangevoerde schending van het Kinderrechtenverdrag betreft, merkt de Raad op dat artikel 3 van dit verdrag – dat voorziet dat bij alle maatregelen betreffende kinderen de belangen van het kind de eerste overweging vormen –, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontegd. (...) (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754)."

Dat een mogelijke terugkeer naar het land van herkomst een schending zou betekenen van art. 28 (recht op onderwijs) kan niet weerhouden worden daar betrokkenen wisten dat zij het land dienden te verlaten bij een negatieve beslissing in hun asielprocedure. Het feit dat hun kinderen al die tijd in België school hebben gelopen, geeft enkel aan dat hun het recht op onderwijs niet werd ontegd. Bovendien tonen betrokkenen, zoals reeds eerder aangehaald, niet aan dat een scholing niet verder gezet kan worden in hun land van herkomst.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM (Raad van State, arrest nr 135.236 van 22.09.2004).

Ook de bewering dat betrokkenen in Armenië geenszins op andere familie kunnen terugvallen kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Immers, uit hun verklaringen die zij hebben afgelegd bij hun asielaanvraag blijkt dat er nog familieleden van hen in Armenië verblijven, o.a. de ouders en zus van de heer S. en de moeder van zijn echtgenote. Betrokkenen tonen niet aan dat zij niet voor korte tijd bij deze familieleden zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf.

Voor wat betreft de bewering dat betrokkenen nog een beroep hangende hebben bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen een bevel om het grondgebied te verlaten dat hen werd betekend op 25.11.2015 en dat zij in het kader van een eventuele oproeping onmogelijk kunnen terugkeren naar hun land van herkomst, dient er opgemerkt te worden dat dit beroep geen schorsende werking heeft en dat zij zich kunnen laten vertegenwoordigen door hun advocaat. Bijgevolg kan dit element niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Tot slot verklaren betrokkenen dat de drie minderjarige kinderen geen bevel om het grondgebied te verlaten ontvingen. Echter, de ouders van de minderjarige kinderen betekenden op 25.05.2012 en op

25.11.2015 een bevel om het grondgebied te verlaten. Vermits zij de wettelijke vertegenwoordigers zijn van de minderjarige kinderen, is het in het belang van de kinderen dat zij de administratieve situatie van hun ouders volgen en dienden zij dus samen met hun ouders gevolg te geven aan deze bevelen om het grondgebied te verlaten.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkenen met vrucht een inburgeringscursus volgden, dat zij mooie resultaten Nederlands Tweede Taal behaalden en de taal inmiddels vloeiend spreken, dat zij een heus sociaal netwerk hebben opgebouwd, dat zij gekend zijn als propere, correcte, beleefde en vriendelijke burens, dat zij diverse getuigenverklaringen en een petitie van honderden handtekeningen voorleggen, dat zij zeer werkwilbig zijn en dat mevrouw S. meteen terug aan de slag kan bij haar voormalige werkgever die uiterst tevreden was over haar prestaties) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de vreemdelingenwet “*volgens welk algemeen beginsel de overheid gehouden is om uitspraak te doen rekening houdend met alle elementen van de zaak*”.

Ter adstruering van het eerste middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“7.INGEROEPEN MIDDELEN TOT HOGER BEROEP

Ter motivering van dit verzoekschrift meent verzoekers onderstaande middelen te kunnen invoeren:

Eerste middel:

Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het rechtzekerheidsbeginsel evenals een schending van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 volgens welk algemeen beginsel de overheid gehouden is om uitspraak te doen rekening houdend met alle elementen van de zaak

Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560).

Dit houdt onder meer in dat de administratieve overheid de elementen en de bewijsstukken die haar voorgelegd worden, behoorlijk dient te onderzoeken.

Tevens dient de overheid haar beslissingen op voldoende wijze te motiveren.

Dit betekent dat de opgegeven reden de beslissing moet kunnen dragen.

Men moet nagaan of de overheid is uitgegaan van de gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot het bestreden besluit is gekomen.

Voor de toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de

overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen." (Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29).

In casu werd voormelde rechtsregel door de Dienst Vreemdelingenzaken geschonden.

In de bestreden beslissing wordt samenvattend gesteld dat: - de verschillende ingeroepen elementen geen buitengewone omstandigheid uitmaken - de elementen van integratie niet kunnen weerhouden worden aangezien die enkel in de fase van de gegrondheid al dan niet worden behandeld - de duur van de asielprocedures ook niet als onredelijk lang kan beschouwd worden - een schending art. 3 EVRM wordt niet bewezen - het feit dat de kinderen schoolgaand zijn en de nefaste gevolgen van een terugkeer, geen buitengewone omstandigheid uitmaakt. - de aanvraag art. 9 TER VW werd afgewezen - ook de overige argumenten kunnen niet aanvaard worden

Echter worden ten onrechte al deze argumenten door verwerende partij op basis van blote beweringen zomaar één voor één aan de kant geschoven, zonder dat er evenwel uitspraak wordt gedaan over alle argumenten en elementen in hun onderlinge samenhang samen niettegenstaande de onderlinge verwevenheid van de verschillende elementen.

Bovendien kan de motivering aangaande de medische problematiek van K. S. als zou dit niet kunnen weerhouden worden wegens reeds beoordeeld in het kader van een door verweerster ongegrond verklaarde 9 ter aanvraag, niet weerhouden worden.

De medische gezondheidstoestand van K. S. wordt door verzoekers ingeroepen als buitengewone omstandigheid in onderlinge samenhang met de andere factoren zoals zijn privéleven, zijn geboorte en schoolloopbaan in België; en niet als medische reden in de zin van artikel 9 ter Vw!

Volledigheidshalve, eenzelfde medisch gegeven kan tegelijkertijd wél een buitengewone omstandigheid vormen maar toch geen "ziekte" in de zin van artikel 9 ter Vw.

Verweerster heeft zich bijgevolg niet op alle juiste feitelijke gegevens gebaseerd, minstens deze niet op juiste wijze geanalyseerd, zodat zij niet tot een redelijk besluit is gekomen, meer nog een beslissing heeft genomen die strijdig is met en bijgevolg niet wordt gedragen door de dossierstukken

De beslissing van verweerster is van elke logica ontdaan en is onvoldoende materieel gemotiveerd.

Verweerster schendt hier manifest het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Er bestaat ten slotte een kennelijk onevenwicht tussen de nadelige gevolgen die deze negatieve beslissing voor verzoekers veroorzaakt wanneer zij zonder de nodige ondersteuning en zonder de nodige garantie van medische hulpverlening Voor K. S. dienen terug te keren naar ARMENIE in een zorgwekkende toestand waarbij hij dreigt het voorwerp van spot en uitsluiting te vormen, zeker in gesloten gemeenschappen –hetgeen een reël risico inhoudt op een schending van zijn fysieke integriteit of een onmenselijke of ontterende behandeling in de zin van artikel 3 en artikel 8 EVRM- en deze voor de overheid die ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad het dossier te verifiëren op zijn volledigheid.

Het redelijkheidsbeginsel beperkt de discretionaire bevoegdheid enkel doordat het niet duldt dat hetgeen beslist is in kennelijke wanverhouding staat tot de feiten waarop het besliste gebaseerd is.

Hiermee samenhangend is het rechtzekerheidsbeginsel dat door een overheidsinstantie in acht dient te worden genomen, fundamenteel geschonden!

De gebruikte motivering is niet redelijk te verantwoorden.

Bijgevolg schendt verweerster het redelijkheidsbeginsel.

Hieruit dient te worden geconcludeerd dat de gemachtigde van de staatssecretaris op grond daarvan op een kennelijk onredelijke wijze besloot dat verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk is.

Het middel is bijgevolg ernstig.”

2.2 In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Verzoekers betogen als volgt.

“Tweede middel:

Schending van artikel 9 bis Vreemdelingenwet

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: “§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een machtiging tot verblijf te verkrijgen.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- 1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;*
- 2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om de verzoekende partijen een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of de aanvraag van de verzoekende partijen wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.*

Onder buitengewone omstandigheid wordt in het algemeen verstaan die omstandigheden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde vergunning aan te vragen. (cfr. R.v. St., nr. 103.410, 8 februari 2002, Rev.dr.étr.2002, afl. 117, 133; R.v.St. (11e kamer), nr. 93.760, 6 maart 2001, A.P.M., 2001, 79; R.v.St. (11e kamer), nr. 92.410, 18 januari 2001, A.P.M., 2001, 33).

Een buitengewone omstandigheid is echter niet hetzelfde als overmacht en het is geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid onvoorzienbaar is.

Ten onrechte worden in de bestreden beslissing de ingeroepen redenen één voor één afgewezen zonder dat er evenwel uitspraak wordt gedaan over alle argumenten en elementen in hun onderlinge samenhang samen niettegenstaande de onderlinge verwevenheid van de verschillende elementen.

De medische toestand van K. S. in onderlinge samenhang gelezen met overige factoren, wordt zoals in het eerste middel reeds aangehaald, in casu ingeroepen als buitengewone omstandigheid en niet als medische reden in de zin van artikel 9 ter Vw

Een afwijzing hiervan onder verwijzing naar de negatieve ongegrondheidsbeslissing in een aanvraag 9 ter door verzoekers in het verleden ingediend, kan onmogelijk volstaan en is manifest verkeerd!

Om te voldoen aan art. 9 TER, § 1 VW dient er sprake te zijn van een ziekte die ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven ofwel een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit ofwel een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf

Deze criteria zijn geenszins vereist voor het positief beoordelen van het medisch dossier in de zin van een buitengewone omstandigheid in het kader van een procedure 9 bis Vw."

2.3 In een derde middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 8 van van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het derde middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

"Schending van artikel 8 EVRM

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt: "1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

De verzoekende partijen die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoeren, zullen vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroepen, en dit op voldoende nauwkeurige wijze in achtgenomen de omstandigheden van de zaak.

In casu beroept de verzoekende partij zich op een schending van haar recht op haar gezinsleven, zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM.

Dit artikel definieert niet het begrip 'familie- en gezinsleven', die onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, dient vooreerst te worden nagegaan of er sprake is van een gezin en of in de feiten blijkt dat de persoonlijke band tussen de gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven is een feitenkwestie.

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van

onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

In casu is het zo dat verzoekers in geval van terugkeer in een sociaal economisch deplorabele situatie terecht komen op een plek die zij zes jaar geleden uit vrees voor hun leven moesten verlaten en waarmee alle banden sindsdien verbroken zijn.

Zij hebben uitgebreid gewezen op hun integratie in België, de schoolloopbaan van de kinderen en de uitgewerkte sociale banden van de verzoekende partijen

De drie jonge kinderen moeten abrupt hun schoolloopbaan stopzetten, zonder dat zij de taal machtig zijn om bij terugkeer de school te kunnen hervatten.

Minstens met betrekking tot het jongste kind K. S. is sprake van een gebrek aan minstens een gebrekkige niet billijke belangenafweging door verwerende partij in het licht van artikel 8 EVRM.

Het jongste kind K. S. behoeft ernstige medische zorgen, is in België geboren en Nederlands is zijn moedertaal.

Al zijn belangen als individu zijn in België gegroepeerd. Armenië is een vreemd land waar hij geen enkele affiniteit heeft met de cultuur noch de taal. Verwerende partij gaat voorbij aan de buitengewone omstandigheden door verzoekers opgeworpen in hun onderlinge samenhang beschouwd, en schendt daarmee artikel 8 EVRM.

Meer nog, verwerende partij laat de medische elementen buiten beschouwing terwijl deze bij de beoordeling van de schending van artikel 8 EVRM een belangrijke rol innemen.

De aandoening in het gelaat waaraan K. lijdt affecteert het spraakvermogen. Wanneer deze omstandigheid in samenhang wordt beschouwd met het feit dat hij enkel het Nederlands meester is als moedertaal en enkel in België school heeft gelopen, blijken de mogelijkheden voor dit kind om bij terugkeer zonder probleem zijn schoolloopbaan verder uit te bouwen in Armenië, allerminst gewaarborgd. (stuk 6)

In die omstandigheden betekent het afgeleverd bevel om het grondgebied te verlaten in casu een schending van het recht op een gezins- en familieleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Enkel indien het noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare orde, het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen, kan bij wet afgeweken worden van de bescherming die artikel 8 EVRM biedt. De afwijking dient bovendien in verhouding te staan met het nagestreefde doel.

Er zijn geen van voormelde limitatief opgesomde gronden voorhanden om af te wijken van de bescherming geboden door artikel 8 EVRM.

Uit voorgaande blijkt dat de bescherming van het privéleven, zoals kenbaar aan het bestuur, onder artikel 8 van het EVRM werd miskend, nu blijkt dat er geen, minstens geen correcte want onevenwichtige, belangenafweging heeft plaatsgevonden omtrent de aangehaalde elementen, die deel uitmaken van het privéleven, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet."

2.4 In een vierde middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 3 van het EVRM in samenhang gelezen met artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag) en van artikel 12 van het Kinderrechtenverdrag.

Ter ondersteuning van het vierde middel betogen verzoekers als volgt:

"Schending van artikel 3 EVRM in samenhang gelezen met artikel 3 IVRK en artikel 12 IVRK

Conform artikel 3 IVRK , een verdrag dat kinderen onder meer beschermt tegen verwaarlozing, dienen de belangen van het kind bij alle maatregelen te worden betrokken .

Immers erkent de Raad van State sinds 16 april 2013 de rechtstreekse werking van (artikel 3) het IVRK verdrag zodat in beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, expliciet aandacht dient te worden verstrekt aan de belangen van de kinderen.

Verweerster heeft op geen enkel ogenblik de belangen van de minderjarige kinderen in haar beoordeling opgenomen .

Elke verwijzing hiernaar ontbreekt!

Het jongste kind K. is amper zeven jaar, hij werd in België geboren. (stuk 6)

Hij heeft geen enkele binding met het land van herkomst van verzoekers. Hij spreekt uitsluitend Nederlands en loopt hier school.

Zijn gezondheidstoestand is van bij de geboorte ondermaats - dat blijkt uit de vele medische verslagen die verwerende partij gekend zijn- en hij dient tot op zijn 21ste nog een aantal chirurgische/ tandheeskundige ingrepen te ondergaan, zodat een gedwongen terugkeer deze zesjarige jongen per definitie in een zeer risicovolle en onveilige situatie brengt die allerminst zijn belangen dient. (stuk 6)

Verzoekers beschikken immers niet over de financiële mogelijkheden om de medische kosten te dragen en kunnen in Armenië geenszins beroep doen op de kwaliteitsvolle hulpverlening die zij in België genieten.

Bijgevolg is de kans reëel dat hun kind door een misgroei van zijn gebit en scheefgroei van zijn neus steeds meer fysiek afwijkingen zal gaan vertonen in het gelaat, met niet alleen spraak- en respiratoire problemen tot gevolg, maar ook met een groot risico om te worden blootgesteld aan spot en afkeer.

Het reïntegratieproces in Armenië wordt hierdoor zwaar gehypothekeerd.

Dit maakt een onmenselijke behandeling van het kind uit in de zin van artikel 3 EVRM.

België is toonaangevend wat betreft de specifieke chirurgische en tandheeskundige ingrepen die K.S. verplicht nog dient te ondergaan. (stuk 6)

Ook de beide dochters van 15 en 14 jaar zijn al ruim zeven jaar in België, lopen hier school met goede resultaten, spreken perfect Nederlands, hun thuis is gevestigd in België. (stuk 4)

Een verplichte terugkeer van verzoekers zou dan ook een schending van artikel 3 EVRM uitmaken.

Artikel 12 IVRK ten slotte bevat het recht om gehoord te worden door het kind.

-Staten zijn verplicht om alle maatregelen te treffen om de implementatie van het recht om een eigen mening te kunnen geven aan alle kinderen te garanderen.

Er zijn geen leeftijdsgrenzen aan het recht om een mening te geven en gehoord te worden.

Het begrip "in alle aangelegenheden die het kind aangaan" moet zo breed mogelijk geïnterpreteerd worden en nooit beperkt zijn tot onderwerpen die in het IVRK behandeld worden. Het kind heeft recht op alle informatie die op enigerwijze te maken heeft met het geven van een mening door het kind.

Het recht om gehoord te worden betreft alle, zonder enige uitzondering, juridische en administratieve procedures die het kind aangaan. Dat kunnen ook procedures zijn die door derden gestart zijn (zoals echtscheiding, adoptie, strafzaken, kindermishandeling, vreemdelingenzaken).

De inhoud van artikel 12 IVRK is onlosmakelijk verbonden met het recht op non-discriminatie (artikel 2 IVRK), het belang van het kind (artikel 3 IVRK), de vrijheid van meningsuiting (artikel 13 IVRK) en het recht op informatie (artikel 17 IVRK).

Het Comité wijst erop dat artikelen 3 en 12 IVRK complementair zijn, in het ene wordt het doel (belang van het kind voorop) vastgesteld in het andere wordt de methodiek beschreven om het doel te bereiken.

Het recht om gehoord te worden moet toegepast worden in onder meer immigratieprocedures moeten kinderen altijd gehoord worden, ook los van de ouders, over alle aspecten van de immigratie- of asielpcedure en in het bijzonder over hun verwachtingen op het gebied van onderwijs en gezondheidszorg.

In casu is door verwerende partij aan de kinderen, van verzoekers, inzonderheid aan het medische zorgen behoevend kind K. S. ofschoon de mogelijkheid daartoe bestond, de kans ontnomen om gehoord te worden omtrent zijn bezorgdheden aangaande zijn terugkeer naar een land dat hem volstrekt niet gekend is: hij werd in België geboren, hij spreekt de taal niet en heeft al zijn belangen van in de wieg reeds in België gevestigd.

Dit vormt een manifeste schending van artikel 12 IVRK.”

2.5 Gelet op hun onderlinge verwevenheid worden de middelen samen behandeld.

Onder “*middel*” dient conform vaste rechtspraak van de Raad van State te worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Waar verzoekers de schending aanvoeren van de beginselen van behoorlijk bestuur, wijst de Raad er dan ook op dat het middel slechts ontvankelijk is in de mate dat verzoekers de schending aanvoeren van concrete beginselen.

Verzoekers voeren de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Deze artikelen die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. Zo verwijst deze beslissing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet en motiveert de gemachtigde van de staatssecretaris op omstandige en concrete wijze waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die rechtvaardigen dat verzoekers de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfsplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Derhalve wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

In zoverre verzoekers de bestreden beslissing inhoudelijk bekritisieren voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad benadrukt dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan verzoekers eveneens de schending aanvoeren, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de

genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931). In de mate dat verzoekers de schending aanvoeren van het evenredigheidsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, benadrukt de Raad dat ook dit beginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Het rechtszekerheidsbeginsel tot slot, is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

De aangevoerde schendingen moeten worden beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, *in casu* artikel 9bis van de vreemdelingenwet, met toepassing waarvan de bestreden beslissing is genomen en waarvan verzoekers eveneens de schending aanvoeren.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.”

Artikel 9bis, § 1 van diezelfde wet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”* strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er

zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de gemachtigde van de staatssecretaris kon oordelen of verzoekers afdoende aannemelijk hebben gemaakt dat het voor hen onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om hun aanvraag te doen vanuit het land van herkomst of het land waar zij gemachtigd zijn te verblijven.

Na een theoretische uiteenzetting te hebben gegeven, gaan verzoekers wat de concrete elementen van de zaak betreft vooreerst in op de medische problematiek van K. S. Zij zetten uiteen dat de medische gezondheidstoestand werd ingeroepen als buitengewone omstandigheid in onderlinge samenhang met de andere factoren zoals zijn privéleven, zijn geboorte en zijn schoolloopbaan in België, en niet als medische redenen in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Zij vullen nog aan dat eenzelfde medische gegeven tegelijkertijd wél een buitengewone omstandigheid kan vormen maar toch geen “ziekte” in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Vooreerst benadrukt de Raad dat waar verzoekers stellen dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht en niet onvoorzienbaar dient te zijn, niet uit de bestreden beslissing blijkt dat dit wel zo zou moeten zijn. De Raad stelt verder vast dat verzoekers in hun aanvraag van 21 maart 2016 om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet inderdaad verwijzen naar de medische toestand van het jongste kind K. S. De kern van hun betoog wordt gevormd door de verwijzing naar de nodige opvolging waarbij zij professor H(...) citeren: “*Bij onderbreking van de opvolging voorzien wij een suboptimale beet met consequenties voor voeding en sprak en een suboptimale gelaatsmorfologie met potentiële sociale consequenties*” en zij benadrukken dat het van cruciaal belang is dat de situatie van het jongste kind wordt opgevolgd door de behandelende artsen in een begrijpelijke taal.

De Raad leest in de bestreden beslissing het volgende:

“Betrokkene verwijzen naar de medische toestand van hun jongste kind, K., en leggen ter staving een aantal medische getuigschriften voor. Deze medische getuigschriften werden opgesteld op respectievelijk 27.05.2013, 29.05.2013, 22.09.2015, 14.01.2016 en 16.02.2016. Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen omwille van de medische situatie van hun jongste kind een aanvraag art. 9ter indienden op 04.04.2012. Deze aanvraag art. 9ter werd ontvankelijk doch ongegrond verklaard op 13.10.2015, hen betekend op 25.11.2015. Betrokkenen dienden tegen deze beslissing geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waardoor deze beslissing definitief werd. De voorgelegde medische getuigschriften van 27.05.2013, 29.05.2013 en 22.09.2015 werden reeds voorgelegd bij deze aanvraag art. 9ter en werden niet weerhouden door de bevoegde dienst. De drie hogergenoemde medische getuigschriften wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan deze dan die van de bevoegde dienst. Wat de medische getuigschriften van 14.01.2016 en 16.02.2016 betreft, dient er opgemerkt te worden dat er uit deze getuigschriften niet af te leiden is dat het voor betrokkenen, omwille van de medische toestand van hun jongste kind, onmogelijk is om te reizen en aldus (tijdelijk) terug te keren om via de normale procedure een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Wat betreft de bewering dat een terugkeer naar het land van herkomst een ernstige risico op een schending van art. 3 EVRM zou teweegbrengen, in het kader van de medische situatie van hun jongste kind, dient er opgemerkt te worden dat ook dit element werd onderzocht in het kader van de aanvraag art. 9ter en dat er geconcludeerd werd dat een schending van art. 3 EVRM niet kon worden vastgesteld. Tot slot dient er volledigheidshalve nog te worden opgemerkt dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012).

Verder verwijzen betrokkenen naar de algemene medische situatie in Armenië, stellen ze dat deze ernstig te wensen over laat en dat de toegang tot medicatie ontoereikend en de dienstverlening er van ondermaats niveau is. Echter, het betreft hier een verwijzing naar een algemene toestand die niet wordt

toegepast op de eigen situatie. Bovendien werd de algemene medische situatie in Armenië reeds onderzocht in het kader van de aanvraag art. 9ter en werd deze niet weerhouden. Bijgevolg vormt dit element geen buitengewone omstandigheid."

Verzoekers geven dan ook een beperkende lezing van de motieven van de bestreden beslissing.

In tegenstelling tot hetgeen verzoekers lijken voor te houden, wordt de medische problematiek niet louter afgewezen wegens reeds beoordeeld in het kader van de ongegrond verklaarde 9ter aanvraag.

De gemachtigde van de staatssecretaris somt in de eerste plaats de voorgelegde medische getuigschriften op. Hij stelt vervolgens vast dat de voorgelegde medische getuigschriften van 27 mei 2013, 29 mei 2013 en 22 september 2015 reeds werden voorgelegd, doch niet werden weerhouden in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 4 april 2012 dewelke op 13 oktober 2015 ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard en dat de drie hogergenoemde medische getuigschriften geen andere beoordeling wettigen dan die van de bevoegde dienst. Er wordt echter niet enkel verwezen naar voormelde definitieve afwijzing van een eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, maar ook de twee latere, meest recente, medische getuigschriften worden in de beoordeling betrokken waarna de bevoegde gemachtigde concludeert dat hieruit niet *"af te leiden is dat het voor betrokkenen, omwille van de medische toestand van hun jongste kind, onmogelijk is om te reizen en aldus (tijdelijk) terug te keren om via de normale procedure een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen."* Vervolgens gaat de gemachtigde van de staatssecretaris in op de bewering dat een terugkeer naar het land van herkomst een ernstige risico op een schending van artikel 3 van het EVRM zou teweegbrengen in het kader van de medische situatie van hun jongste kind. Hij merkt hierbij meer bepaald op dat ook dit element werd onderzocht in het kader van de medische aanvraag en dat er geconcludeerd werd dat een schending van artikel 3 van het EVRM niet kon worden vastgesteld.

In de mate dat verzoekers met het betoog in hun verzoekschrift een schending van artikel 3 van het EVRM wensen aan te voeren, herinnert de Raad er, naast de vaststelling dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel in zich draagt, aan dat artikel 3 van het EVRM vooreerst vereist dat verzoekers er blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar zij mogen worden teruggelid, zij een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Het EHRM stelt dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262). Verzoekers tonen niet aan dat verweerder hen heeft onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke en vernederende behandelingen of straffen door de onontvankelijkheid vast te stellen van een aanvraag om machtiging tot verblijf. Het louter onontvankelijk verklaren van een verblijfsaanvraag heeft hoe dan ook geen gevolgen voor de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekers. Verzoekers tonen verder niet aan dat er nieuwe elementen voorliggen sinds de reeds definitief geworden beoordeling in de beslissing van 13 oktober 2015. Zij refereren dan wel meermaals naar stuk 6 *"Medische attesten inzake K.(...) S.(...)"* dat zij voegen bij hun verzoekschrift; deze attesten bevatten echter informatie omtrent de medische toestand van K. doch geen informatie omtrent de algemene medische situatie in het land van herkomst. De beweringen dat verzoekers in Armenië geenszins beroep zouden kunnen doen op de kwaliteitsvolle hulpverlening die zij in België genieten, dat het risico bestaat te worden blootgesteld aan spot en afkeer, en het reïntegratieproces in Armenië hierdoor zwaar wordt gehypothekeerd, kan hierin niet worden gelezen. Verzoekers blijven derhalve in gebreke nieuwe elementen aan te brengen die een andere kijk zouden kunnen bieden in het kader van de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt dan ook niet aangetoond.

Uit hogerstaand citaat uit de bestreden beslissing blijkt tevens dat reeds rekening wordt gehouden met de verwijzing van verzoekers naar de algemene medische situatie in Armenië, maar dat de gemachtigde vaststelt dat dit een verwijzing naar een algemene toestand betreft die niet wordt toegepast op de eigen situatie, evenals dat bovendien de algemene medische situatie in Armenië reeds onderzocht werd in het kader van de aanvraag met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en niet werd

weerhouden. Hij besluit op dit punt dat dit element bijgevolg geen buitengewone omstandigheid vormt. In het kader van de bewering dat verzoekers in hun land van herkomst in een sociaal en financieel bijzonder zwakke en kwetsbare situatie verkeren, verwijst de gemachtigde naast de vaststelling dat er geen bewijzen voorliggen, naar het bestaan van het "*vrijwillige terugkeerprogramma*" en het feit dat het verzoekers vrij staat een beroep te doen op Fedasil – het Federaal Agentschap voor de Opvang van Asielzoekers - en de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Waar verzoekers verderop in hun verzoekschrift opnieuw verwijzen naar hun financiële toestand, gaan zij dan ook voorbij aan dit motief.

Artikel 8 van het EVRM waarvan verzoekers eveneens de schending aanvoeren, bepaalt:

- “1. *Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. Een verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip '*familie- en gezinsleven*' noch het begrip '*privéleven*'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip '*privéleven*' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip '*privéleven*' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie.

Het gezinsleven tussen een moeder/vader en een minderjarig kind wordt in de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens verondersteld. Vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, bestaat er tussen het minderjarig kind en zijn ouder een band die gelijkstaat met "*gezinsleven*". Om een voldoende graad van "*gezinsleven*" vast te stellen, is samenwoning van ouder en het minderjarig kind niet noodzakelijk vereist (EHRM 24 april 1996, nr. 22070/93, Boughanemi v. Frankrijk, par. 35) en wordt de band tussen een ouder en een minderjarig kind slechts in uitzonderlijke omstandigheden als '*verbroken*' beschouwd.

Het gezinsleven is thans geenszins betwist door de gemachtigde. Daarnaast dient *in casu* te worden herhaald dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel in zich draagt. Verder blijkt uit de bestreden beslissing dat deze beslissing ook gericht wordt ten aanzien van de kinderen van verzoekers waardoor er geen sprake is van een scheiding van het gezin, noch van een inmenging in het gezin.

Verzoekers betogen wat de concrete elementen *in casu* betreft, dat zij in het geval van terugkeer in een sociaal economisch deplorabele situatie terecht komen op een plek die zij zes jaar geleden uit vrees voor hun leven moesten verlaten en waarmee alle banden verbroken zijn. Daarnaast verwijzen ze naar hun integratie in België, de schoolloopbaan van de kinderen die zij zouden moeten stopzetten zonder dat zij de taal machtig zijn om bij terugkeer de school te kunnen hervatten, de uitgewerkte sociale banden van verzoekers, en de behoefte aan ernstige medische zorgen voor K. S. die in België geboren is en het Nederlands als moedertaal heeft.

De bestreden beslissing wordt echter niet enkel gericht tot verzoekers en de kinderen, daarnaast wordt in de motieven ook standpunt ingenomen omtrent artikel 8 van het EVRM: *“Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM (Raad van State, arrest nr 135.236 van 22.09.2004).”*

Het weze opgemerkt dat verzoekers in de aanvraag van 21 maart 2016 om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aanvoeren dat een gedwongen terugkeer een ernstige schending van artikel 8 van het EVRM zou uitmaken nu zij bijzondere banden in België hebben opgebouwd, in Armenië geenszins op andere familie kunnen terugvallen, en van artikel 28 van het Kinderrechtenverdrag dat het recht op onderwijs waarborgt, terwijl het jongste zootje in België is geboren en nooit de Armeense taal heeft geleerd. Met andere woorden beroepen verzoekers zich in hun aanvraag in het licht van artikel 8 van het EVRM enkel op hun banden in België en op het feit dat zij niet kunnen terugvallen op familie in Armenië. Gelet op het hiervoor geciteerde motief uit de bestreden beslissing, heeft de gemachtigde van de staatssecretaris een antwoord geboden op de elementen zoals aangevoerd in voormelde aanvraag die aan de bestreden beslissing ten grondslag ligt. Uit die overweging kan op zich niet worden afgeleid dat bepaalde andere elementen niet concreet werden onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM (cf. RvS 26 september 2018, nr. 242.437).

Het laatste motief uit de bestreden beslissing luidt: *“De overige aangehaalde elementen (dat betrokkenen met vrucht een inburgeringscursus volgden, dat zij mooie resultaten Nederlands Tweede Taal behaalden en de taal inmiddels vloeiend spreken, dat zij een heus sociaal netwerk hebben opgebouwd, dat zij gekend zijn als propere, correcte, beleefde en vriendelijke burens, dat zij diverse getuigenverklaringen en een petitie van honderden handtekeningen voorleggen, dat zij zeer werkwilbig zijn en dat mevrouw S. meteen terug aan de slag kan bij haar voormalige werkgever die uiterst tevreden was over haar prestaties) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”*

Nergens in de vreemdelingenwet wordt wettelijk vastgelegd welke elementen tot de ontvankelijkheidsfase zouden behoren en welke tot de gegrondheidsfase. De Raad wijst er echter op dat de gemachtigde over een discretionaire bevoegdheid beschikt om te oordelen of al dan niet buitengewone omstandigheden worden aangetoond die het in België indienen – als afwijking op de algemene regel van een indiening in het buitenland – van een aanvraag om machtiging tot verblijf rechtvaardigen. De Raad wijst er tevens op dat, gelet op het hogerstaande, in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd waarom de gemachtigde oordeelde dat de betrokken elementen thans niet aan de orde zijn. In het arrest van de Raad van State waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, wordt inderdaad geoordeeld: *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Verzoekers lijken aan te geven dat geen rekening werd gehouden met elementen zoals hun integratie en de uitgewerkte sociale banden, doch tonen niet aan waarom daar in hun geval anders over zou moeten worden gedacht dan het bovenstaande. Slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kan integratie als buitengewone omstandigheid worden aanvaard. Gelet op voormelde rechtspraak van de Raad van State bevindt de Raad de beoordeling in de bestreden beslissing niet onredelijk. De Raad stelt niet vast dat de gemachtigde de bestreden beslissing niet afdoende heeft gemotiveerd of heeft nagelaten alle gegevens van het dossier zorgvuldig in zijn beoordeling te betrekken.

Ook omtrent het schoollopen wordt uitvoerig gemotiveerd in de bestreden beslissing:

“Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch

zo normaal mogelijk te laten verlopen. Sinds 31.03.2011 vindt de verplichte scholing trouwens plaats in illegaal verblijf.

Ook beweren betrokkenen dat de kinderen de taal van hun land van herkomst niet langer afdoende beheersen, dat ze hierdoor hun studies niet kunnen verderzetten in hun land van herkomst bij gebrek aan kennis van de onderwijstaal en dat hun jongste zoon, K., niet de minste band heeft met het land van herkomst van zijn familie. Hieromtrent dient er vooreerst opgemerkt te worden dat het zeer onwaarschijnlijk is betrokkenen hun kinderen in privé- en/of huiselijke sfeer niet zouden opvoeden in het Armeens aangezien dit toch hun moedertaal is, de taal die betrokkenen het best beheersen. Ook maken betrokkenen het niet aannemelijk dat hun kinderen geen enkele band met Armenië hebben, noch dat zij een zodanige taal- en culturele achterstand hebben dat zij in Armenië niet zouden kunnen aansluiten op school. Hoewel hun jongste zoon, K., niet in Armenië is geboren, heeft hij wel via zijn ouders een band met Armenië. Betrokkenen hebben immers de Armeense nationaliteit en zijn in Armenië geboren. Er mag dan ook worden van uitgegaan dat betrokkenen hun jongste zoon, en bij uitbreiding de andere kinderen, tot op zekere hoogte de Armeense taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat betrokkenen nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en zij dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was."

(...)

Dat een mogelijke terugkeer naar het land van herkomst een schending zou betekenen van art. 28 (recht op onderwijs) kan niet weerhouden worden daar betrokkenen wisten dat zij het land dienden te verlaten bij een negatieve beslissing in hun asielprocedure. Het feit dat hun kinderen al die tijd in België school hebben gelopen, geeft enkel aan dat hun het recht op onderwijs niet werd onttrokken. Bovendien tonen betrokkenen, zoals reeds eerder aangehaald, niet aan dat een scholing niet verder gezet kan worden in hun land van herkomst."

Met andere woorden wordt, naast de algemene vaststelling dat verzoekers niet de nodige bewijzen hebben voorgelegd en steeds hebben geweten dat de scholing van hun kinderen in België plaatsvond in precair verblijf wat slechts een tijdelijke oplossing was, eveneens specifiek ingegaan op de situatie van hun jongste zoon K. Waar verzoekers uiteenzetten dat de kinderen abrupt hun schoolloopbaan moeten stopzetten zonder dat zij de taal machtig zijn om bij terugkeer de school te kunnen hervatten en dat het Nederlands de moedertaal is van K., gaan zij voorbij aan de concrete motieven uit de bestreden beslissing. Meer bepaald merkt de gemachtigde van de staatssecretaris op dat het zeer onwaarschijnlijk is dat verzoekers hun kinderen in de privé- en/of huiselijke sfeer niet zouden opvoeden in het Armeens aangezien dit toch hun moedertaal is, de taal die verzoekers het best beheersen, en dat zij niet aannemelijk maken dat hun kinderen geen enkele band met Armenië hebben, noch dat zij een zodanige taal- en culturele achterstand hebben dat zij in Armenië niet zouden kunnen aansluiten op school. Dezelfde vaststelling dringt zich op betreffende de motieven over de jongste zoon K.: *"Hoewel hun jongste zoon, K., niet in Armenië is geboren, heeft hij wel via zijn ouders een band met Armenië. Betrokkenen hebben immers de Armeense nationaliteit en zijn in Armenië geboren. Er mag dan ook worden van uitgegaan dat betrokkenen hun jongste zoon, en bij uitbreiding de andere kinderen, tot op zekere hoogte de Armeense taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat betrokkenen nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en zij dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was."*

Daarnaast tonen verzoekers niet aan dat zij in hun aanvraag van 21 maart 2016 de aandoening van K., al dan niet in het licht van artikel 8 van het EVRM, hebben aangevoerd als buitengewone omstandigheid in samenhang met het feit dat hij enkel het Nederlands meester is als moedertaal en enkel in België school heeft gelopen waardoor zijn mogelijkheden om bij terugkeer zonder problemen zijn schoolloopbaan verder uit te bouwen in Armenië allerm minst gewaarborgd blijken. Dit blijkt ook niet uit het stuk 6 waarnaar verzoekers ook in deze context verwijzen. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekers deze dimensie pas voor het eerst in het kader van huidig beroep opwerpen. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient evenwel te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681). Het kwam aan verzoekers toe om in hun aanvraag op duidelijke wijze aan te geven welke elementen hen verhinderen om terug te keren naar hun land van herkomst. Verweerder kon geen rekening houden met gegevens die verzoekers zelf niet nuttig genoeg achtten om op te nemen of verder uit te werken in hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd. Bovendien besluiten verzoekers op dit punt dat *"In die omstandigheden (...) het afgeleverd bevel om het grondgebied te verlaten in casu een schending van*

het recht op een gezins- en familieleven in de zin van artikel 8 EVRM (betekent).” terwijl onderhavig beroep geen bevel om het grondgebied te verlaten als voorwerp heeft.

Ten overvloede dient de Raad nog op te merken dat het *in casu* ook een aanvraag tot een toelating tot verblijf betreft. *In casu* dient geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM te gebeuren. Immers, de bestreden beslissing betreft geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de *'fair balance'*-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde heeft gemotiveerd om welke redenen de door verzoekers in hun aanvraag geformuleerde elementen niet kunnen worden aanvaard. *In casu* maken verzoekers de aanwezigheid van hinderpalen niet aannemelijk en tonen zij derhalve ook niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven en/of privéleven niet elders kunnen leiden. Voor het overige tonen verzoekers evenmin aan uit welke (andere) leden hun familie zou bestaan. Uit het hogerstaande is tevens gebleken dat verzoekers niet kunnen bijgetreden worden waar zij menen dat geen rekening werd gehouden met de (school)situatie van de kinderen en meer in het bijzonder de medische situatie van K. of met de belangen van de kinderen. In de bestreden beslissing werd uitgebreid gemotiveerd omtrent de situatie van de kinderen. Verzoekers zijn er niet in geslaagd deze motieven te weerleggen. Tevens blijkt dat wel degelijk een onderzoek werd gevoerd en dat een afweging werd gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM. Een schending van (de belangenafweging in het licht van) artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond. Waar verzoekers de schending aanvoeren van de artikelen 3 en 12 van het Kinderrechtenverdrag, verwijst de Raad naar voorgaande vaststellingen en merkt daarnaast op dat de genoemde artikelen wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoekers kunnen daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754, RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554, RvS 16 mei 2009, nr. 2707 (c)).

De gemachtigde nam overigens eveneens reeds dit standpunt in: *“Wat het aangehaalde art. 3 van het Verdrag van de Rechten van het Kind betreft dient te worden opgemerkt dat het Hof van Cassatie gesteld heeft dat art. 3 geen directe werking heeft. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in zijn arrest van 30.07.2013, nr. 107.646 het volgende: “Wat de aangevoerde schending van het Kinderrechtenverdrag betreft, merkt de Raad op dat artikel 3 van dit verdrag – dat voorziet dat bij alle maatregelen betreffende kinderen de belangen van het kind de eerste overweging vormen –, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. (...) (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754).”*

In de mate dat verzoekers in dit kader de schending van het hoorrecht nog wensen aan te voeren, wijst de Raad erop dat zij de kans hadden om alle toelichtingen die zij nuttig achtten te verstrekken in hun

aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd en in de mogelijkheid waren om deze aanvraag met alle nodige stukken te onderbouwen, ook omtrent de situatie van de kinderen.

Waar verzoekers verwijzen naar hun sociale banden en voor het overige verwijzen naar hun privéleven, dient te worden vastgesteld dat zij niet op concrete wijze uiteenzetten waaruit deze banden of hun privéleven zouden bestaan, laat staan dat zij dit staven, zodat zij ook geen schending van het privéleven aantonen. Daarnaast kan nog worden opgemerkt dat, zelfs al zouden verzoekers met voornoemd betoog het bestaan van hun privéleven hebben aangetoond, zij hoe dan ook niet aantonen dat de opgebouwde banden van die aard en intensiteit zijn dat zij *in casu* onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen. Evenmin in die zin ligt een schending van artikel 8 van het EVRM voor.

Samengevat moet worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing wel degelijk wordt gemotiveerd waarom de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde dat de betrokken elementen thans niet aan de orde zijn en dat verzoekers, met hun betoog, waarin zij voorhouden dat de door hen aangevoerde elementen juist wel buitengewone omstandigheden uitmaken, dan wel dat door de bestreden beslissing een schending van artikel 8 van het EVRM voorligt, niet aantonen dat deze motivering niet zou volstaan. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de elementen uit de aanvraag herhalen en telkenmale herformuleren, wat uiteraard niet van aard is om de pertinente motieven uit de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen. Een verzoekende partij kan, om het ontbreken van draagkracht van de motieven van een beslissing aan te tonen, niet volstaan met het louter ontkennen van de feitelijke elementen waarop de beoordeling door het bestuur berust. Verzoekers pogen dan wel de situatie te duiden, doch overtuigen niet op welke manier de motivering van de gemachtigde niet zou volstaan in het licht van de elementen die zij in het kader van hun aanvraag hebben aangehaald of met welke elementen of documenten die in de aanvraag werden aangevoerd de gemachtigde *in concreto* geen rekening zou hebben gehouden. De gemachtigde van de staatssecretaris kan niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met elementen die niet werden aangevoerd in de aanvraag of waarvan hij geen kennis had. Evenmin tonen verzoekers door het herhalen van elementen uit hun aanvraag aan dat men zich omtrent de opgegeven motieven tevergeefs dient af te vragen hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Daar waar verzoekers met hun kritiek blijk geven van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, dient erop gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuiniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort. Met hun betoog tonen verzoekers dan ook niet aan dat de motivering niet afdoende zou zijn, noch dat de bestreden beslissing niet zou stoelen op een correcte feitenvinding of dat geen voldoende onderzoek of geen correcte belangenafweging zou hebben plaatsgevonden. Waar verzoekers voorhouden dat ten onrechte alle argumenten op basis van blote beweringen zomaar één voor één aan de kant werden geschoven, zonder dat er evenwel uitspraak wordt gedaan over alle argumenten en elementen in hun onderlinge samenhang niettegenstaande de onderlinge verwevenheid van de verschillende elementen, kunnen zij dan ook niet worden gevolgd. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van de overige aangehaalde artikelen en beginselen wordt dan ook niet aangetoond.

De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN